Lietas arhīva Nr. 106AA-0028-19/6
ECLI:LV:ZAT:2019:0312.173099118.4.S

SPRIEDUMS

Aizkrauklē 2019.gada 12.martā

Zemgales apgabaltiesa
tiesnesis referents V.Sprudzāns
tiesneši E.Lenšs un V.Donāns

sakarā ar /pers. D/ apelācijas sūdzību apelācijas kārtībā rakstveida procesā 2019.gada 12.martā izskatīja administratīvā pārkāpuma lietu, kurā ar Zemgales rajona tiesas 2019.gada 11.janvāra spriedumu /pers. D/, personas kods /personas kods/, atzīts par vainīgu administratīvā pārkāpuma izdarīšanā, kas paredzēts Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 149.^{15}panta 8.daļā.

Izskatot lietu rakstveida procesā, apelācijas instances tiesa

n o s k a i d r o j a

2018.gada 21.decembrī Valsts policijas Zemgales reģiona pārvaldes Kārtības policijas biroja Patruļpolicijas nodaļas Satiksmes uzraudzības rotas jaunākais inspektors Valsts amatpersona sastādīja administratīvā pārkāpuma protokolu Nr.PC334861, kur konstatēts, ka 2018.gada 21.decembrī plkst.15.24 Viesītes novada Saukas pagastā, ceļš Jēkabpils – Nereta virzienā no Neretas uz Viesīti 42.kilometrā, vadītājs /pers. D/ vadīja transportlīdzekli „/TL marka/", valsts reģistrācijas numurs /reģistrācijas numurs/, un Jēkabpils reģionālajā slimnīcā atteicās no medicīniskās pārbaudes alkohola koncentrācijas noteikšanai. Jēkabpils reģionālajā slimnīcā atteikšanās konstatēta medicīniskās pārbaudes protokolā Nr.87. Administratīvā pārkāpuma protokolā norādīts, ka ir pārkāpts CSN 25.9.punkts un atbildība par pārkāpumu paredzēta LAPK 149.^{15}panta 8.daļā *(lietas 4.lapa)*.

Ar Zemgales rajona tiesas 2019.gada 11.janvāra spriedumu /pers. D/ atzīts par vainīgu Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa (turpmāk arī – LAPK) 149.^{15}panta 8.daļā paredzētā administratīvā pārkāpuma izdarīšanā un sodīts ar administratīvo arestu uz 10 (desmit) diennaktīm, naudas sodu 1200,00 *euro* (viens tūkstotis divi simti *euro*) apmērā, atņemot transportlīdzekļu vadīšanas tiesības uz 4 (četriem) gadiem *(lietas 21.-23.lapa)*.

Par šo spriedumu apelācijas sūdzību iesniedzis /pers. D/, lūdzot atcelt to, izņemot daļā par transportlīdzekļa atgriešanu, un izbeigt administratīvā pārkāpuma lietvedību. Sūdzībā norādīts, ka spriedums esot prettiesisks, nepareizs un nepamatots šādu argumentu dēļ. Tiesības uz motivētu tiesas spriedumu esot cieši saistītas ar tiesībām uz lietas apstākļu vispusīgu un objektīvu izvērtējumu *(skat. Latvijas Republikas Satversmes komentāri. VIII nodaļa. Cilvēka pamattiesības. Autoru kolektīvs prof. R.Baloža zinātniskā vadībā. - Rīga: Latvijas Vēstnesis, 2011, 140.lpp.)*. [1.] Administratīvās atbildības pamats esot administratīvā pārkāpuma sastāvs, kas jākonstatē personas nodarījumā. Proti, jākonstatē LAPK paredzēto objektīvo un subjektīvo pazīmju kopums – administratīvā pārkāpuma objekts, objektīvā puse, subjekts un subjektīvā puse (*Augstākās tiesas Senāta 2006.gada 22.decembra sprieduma lietā SKA 571/2006 8.punkts)*. Likumdevējs ar LAPK 7.pantu noteicis likumības ievērošanas principu administratīvo pārkāpumu lietvedības ietvaros, proti, nevienam nevar piemērot ietekmēšanas līdzekli par administratīvo pārkāpumu citādi kā uz likuma pamata un likumā noteiktajā kārtībā. Lietvedība par administratīvajiem pārkāpumiem veicama, stingri ievērojot likumību. Pilnvarotās iestādes un amatpersonas administratīvās ietekmēšanas līdzekļus piemēro savas kompetences ietvaros, stingrā saskaņā ar likumu. Saskaņā ar Ministru kabineta 2018.gada 27.novembra noteikumiem Nr.719 „Kārtība, kādā nosaka alkohola koncentrāciju asinīs un izelpotajā gaisā un konstatē narkotisko vai citu apreibinošo vielu ietekmi" (turpmāk arī – MK noteikumi) 12.punktu medicīniskā pārbaude ietver: alkohola, narkotisko vai citu apreibinošo vielu vai medikamentu lietošanas faktu pārbaudi, pamatojoties uz pārbaudāmā transportlīdzekļa vadītāja sniegto informāciju un objektīviem datiem; ārējā izskata (tai skaitā miesas bojājumu esības vai neesības), psihiskā un emocionālā stāvokļa, uzvedības, runas, veģetatīvi somatiskā stāvokļa un kustību koordinācijas pārbaudi; alkohola koncentrācijas noteikšanu izelpotajā gaisā, kā arī alkohola, narkotisko vai citu apreibinošo vielu vai medikamentu lietošanas fakta laboratorisku noteikšanu un medicīniskās pārbaudes rezultātu fiksēšanu medicīniskās pārbaudes protokolā atbilstoši normatīvajiem aktiem par alkohola, narkotisko, psihotropo vai toksisko vielu ietekmes pārbaudes kārtību. Savukārt ar MK noteikumu 23. un 26.punktu Ministru kabinets noteicis, ka atzinumu sniedz, ja iespējams, ņemot vērā klīniskās izmeklēšanas rezultātus, un norāda, ka atzinuma pamatā ir klīniskā simptomātika. Pārbaudāmais transportlīdzekļa vadītājs parakstās medicīniskās pārbaudes protokolā par atteikšanos no pārbaudes. Pēc analīžu rezultātu saņemšanas ārsts, kurš veicis medicīnisko pārbaudi, sniedz atzinumu, ierakstot to medicīniskās pārbaudes protokolā (divos eksemplāros) un reģistrācijas žurnālā. Atbilstoši MK noteikumu 27.punktam medicīniskās pārbaudes protokolā detalizēti apraksta rezultātus, kas iegūti, veicot MK noteikumu 12., 16., 17. un 18. punktā minētās darbības, un tam jāapstiprinās ar vismaz vienu no 12 atzinumu veidiem. Kā izrietot no 2018.gada 21.decembra administratīvās aizturēšanas protokola Nr.805 medicīnas iestādē viņš ticis nogādāts, lai veiktu medicīnisko pārbaudi alkohola noteikšanai. Minēto apstiprinot sprieduma motīvu daļā sniegtā atsauce uz MK noteikumu 4. un 13.punktiem. Lietā atrodoties 2018.gada 21.decembra medicīniskās pārbaudes protokols Nr.87. Pārbaude neesot veikta saskaņā ar noteikto kārtību. Medicīniskās pārbaudes protokolā neesot ieraksta pie šādām darbībām: 11.Runas spējas; 17.Mīmika; 20.Roku pirkstu, plaukstu, mēles tremors; 23.Alkohola vai citas vielas smaka no mutes; 24.2.atkārtota izmeklēšana; 24.3.bioloģiskā (-ās) vide (-es) (asins, urīns, siekalas) ņemta (-as) 24.5.izmeklēšanas metodes; 25.Pārējie dati no medicīniskās izmeklēšanas vai esošās dokumentācijas. Atzinumā, kas ietverts medicīniskās pārbaudes protokola 26.punktā, neesot norādīts neviens no 12 atzinumu veidiem. Nevarot būt strīds par to, ka atzinumā nav norādīta atteikšanās no medicīniskās pārbaudes alkohola koncentrācijas noteikšanai asinīs, kā arī izelpotajā gaisā. Lūdz skatīt MK noteikumu 27.11.punktu. Piedevām, kā jau minēts iepriekš, medicīniskās pārbaudes protokolā neesot nekādu ierakstu pie 24.2., 24.3., 24.5.punktiem. Ārsts /pers. F/ esot daļēji veicis klīnisko simptomu novērtējumu, taču neesot sniedzis atzinumu paredzētajā kārtībā, ņemot vērā klīniskās izmeklēšanas rezultātus. Medicīniskās pārbaudes protokols nesaturot ziņas par to, ka viņš (/pers. D/) būtu to atteicies parakstīt un ka viņam būtu vispār piedāvāts parakstīt medicīniskās pārbaudes protokolu. Valsts policijas darbinieka /Valsts amatpersona/ dienesta ziņojumā, kas neapstiprinoties ne ar vienu citu pierādījumu, norādīts, ka (kam viņš (/pers. D/) nepiekrītot) atteicies no medicīniskās pārbaudes, nevis no medicīniskās pārbaudes protokola

parakstīšanas. Turklāt dienesta ziņojums nevarot būt pretrunā ar atzinumu, kurā nav nekas minēts tieši par atteikšanos no medicīniskās pārbaudes. Runa atzinumā esot par ekspertīzi. Vārds ekspertīze vispār netiek lietots MK noteikumos. Medicīniskās pārbaudes protokols ir procesuāli nederīgs dokuments, tajā esošos defektus nevarot argumentēt ar pārrakstīšanās vai paviršības kļūdām. Interpretācija, kas norādītu uz medicīniskās pārbaudes protokola derīgumu un tiesiskumu, būtu tiesību uz aizstāvību pārkāpums. Atbilstoši LAPK 243.panta 1.daļai pierādījumi administratīvā pārkāpuma lietā ir jebkuras šajā kodeksā paredzētajā kārtībā iegūtas un noteiktā procesuālajā formā nostiprinātas ziņas par faktiem, kurus administratīvā pārkāpuma lietvedībā iesaistītās personas savas kompetences ietvaros izmanto, lai pierādītu administratīvā pārkāpuma esamību vai neesamību un noskaidrotu citus apstākļus, kam ir nozīme lietas pareizā izlemšanā. Savukārt LAPK 244.pants nosakot, ka institūcija (amatpersona) pierādījumus novērtē pēc savas iekšējās pārliecības, kas pamatota uz vispusīgi, pilnīgi un objektīvi izpētītiem visiem lietas apstākļiem to kopumā, pēc likuma un tiesiskās apziņas. Pirmās instances tiesa neesot pamanījusi acīmredzamo, tādējādi pārkāpjot, LAPK 7., 243.pantu un 244.pantu, jo nepareizi novērtējusi medicīniskās pārbaudes protokolu. Minēto, cita starpā, apliecinot tas, ka sprieduma motīvu daļā medicīniskās pārbaudes protokola kā pierādījuma jautājumam pēc būtības veltīta viena vispārīga rindkopa par to, ka tas apliecina atteikšanos no medicīniskās pārbaudes, taču pats pierādījums neesot nedz analizēts, nedz novērtēts, proti, neesot vērtēta tā atbilstība MK noteikumiem. Izklāstīto argumentu juridisko svaru apliecinot arīdzan tiesu prakse, proti, Kurzemes rajona tiesas 2018.gada 1.novembra spriedums lietā Nr.169051218, kur attiecībā uz medicīniskās pārbaudes protokolu esot ļoti līdzīgi faktiskie un juridiskie apstākļi. Līdz ar to viņš pamatoti secinot, ka viņa rīcībā nav inkriminētā administratīvā pārkāpuma sastāva, tas ir, objektīvās puses. Tā kā nav objektīvās puses, tad šajā gadījumā nevarot konstatēt arī subjektīvo pusi. Tādējādi, pamatojoties uz LAPK 239.panta 1.daļas 1.punktu administratīvā lietvedība šajā lietā būtu izbeidzama, jo nav administratīvā pārkāpuma sastāva. [2.] Saskaņā ar Veselības inspekcijas mājas lapā esošo Ārstniecības personu reģistrā atrodamo informāciju ārsts /pers. F/ esot internists, kurš nav sertificēts alkohola ietekmes pārbaudes metodē, savukārt ārsta-internista /pers. B/, kurš ir attiecīgi sertificēts, paraksts neko neapliecinot, jo Ministru kabinets nav noteicis veikt medicīnisko pārbaudi kādu citu speciālistu uzraudzībā (atzīstot, ka šādā gadījumā tas būtu pareizi), vēl jo vairāk ārstu – internistu uzraudzībā. /pers. B/ bijis pašam jāveic pārbaude. Tiesu prakse, kas attaisno ārstu rīcību citu ārstu klātbūtnē veikt pārbaudi, esot pēc būtības nepareiza, it īpaši ņemot vērā faktu, ka šāds jautājums nav atrunāts MK noteikumos, kas esot pavisam jauna norma. Ja Ministru kabinets būtu uzskatījis šādu tiesu praksi par pareizu, tad tā būtu atrunāta MK noteikumos. Medicīniskās pārbaudes protokolā esot atsevišķa aile – kas pārbaudīja, tur nekas neesot norādīts par ārstu – internistu /pers. B/. Kā jau norādīts, viņš kategoriski iebilstot, ka pārbaudi var veikt nesertificēts ārsts, jo tas esot ārpus tiesiskuma robežām. [3.] Pirmās instances tiesa nepamatoti bez ievērības atstājusi to, ka 2018.gada 21.decembra administratīvā pārkāpuma protokolā nav norādīta norma, kuru viņš būtu pārkāpis, Latvijas Republikā neesot tādas normas, kuras nosaukums ir CSN. [4.] Vienlaikus vēršot uzmanību, ka administratīvā soda nomaksa šajā lietā neesot uzskatāma par vainas atzīšanu nekādā gadījumā, jo likumdevējs ir paredzējis tādu kārtību, ka viņam piederošo transportlīdzekli var atgriezt, tikai nomaksājot sodu *(lietas 29.-33.lapa)*.

Saskaņā ar LAPK 289.^{21}pantu apelācijas sūdzību pamatā izskata rakstveida procesā.

Apelācijas instances tiesa uzskata, ka lietu iespējams izlemt rakstveida procesā pēc lietā esošajiem materiāliem.

Rakstveida procesā izskatījusi apelācijas sūdzību, pārbaudījusi administratīvā pārkāpuma lietas materiālus, izvērtējusi pārsūdzētā sprieduma pamatojumu un apelācijas sūdzībā minētos argumentus, apelācijas instances tiesa atzīst, ka Zemgales rajona tiesas 2019.gada 11.janvāra spriedums ir atstājams negrozīts, bet apelācijas sūdzība noraidāma.

Apelācijas instances tiesa, izvērtējot Zemgales rajona tiesas sprieduma motivāciju, atzīst, ka pirmās instances tiesa pareizi konstatējusi lietas faktiskos un tiesiskos apstākļus, un pirmās instances tiesas spriedumā ietvertais pamatojums ir pareizs un pilnībā pietiekams kā attiecībā uz /pers. D/ inkriminētā pārkāpuma kvalifikāciju, tā arī pie atbildības saucamās personas vainu un viņam piemēroto sodu.

Atzīmējams, ka sodu pirmās instances tiesa par nodarījumu /pers. D/ uzlikusi minimālo konkrētā likuma panta daļas sankcijā paredzēto.

Apelācijas instances tiesa nekonstatē pirmās instances tiesas pieļautus procesa pārkāpumus administratīvā pārkāpuma lietas izskatīšanā, kas varētu būt par pamatu taisītā sprieduma atcelšanai, grozīšanai vai lietas nosūtīšanai jaunai izskatīšanai.

Tiesas kolēģija atzīst, ka pirmās instances tiesas spriedumā ir sniegts pierādījumu novērtējums atbilstoši LAPK 244.pantā noteiktajam – pēc savas iekšējās pārliecības, kas pamatota uz vispusīgi, pilnīgi un objektīvi izpētītiem visiem lietas apstākļiem to kopumā, pēc likuma un tiesiskās apziņas, tostarp sniedzot vērtējumu arī /pers. D/ apgalvojumam, ka viņš automobili nav vadījis.

Lietas materiālos nav saskatāmas kādas pretrunas, jautājumi, kas būtu papildus izvērtējami vai kas radītu šaubas par /pers. D/ izdarīto administratīvo pārkāpumu un tā kvalifikāciju.

Līdz ar to konstatējams, ka pirmās instances tiesa ir pareizi izspriedusi lietu, atzīstot, ka /pers. D/ ir vainīgs LAPK 149.^{15}panta 8.daļā paredzētā administratīvā pārkāpuma izdarīšanā.

Tādēļ apelācijas instances tiesa, atzīstot, ka pirmās instances tiesa pareizi konstatējusi lietas faktiskos un tiesiskos apstākļus un pirmās instances tiesas spriedumā ietvertais pamatojums ir pareizs un pietiekams, ievērojot LAPK 289.^{22}panta 1.daļas noteikumus, atbilstoši LAPK 289.^{13}panta 3.daļā noteiktajam pievienojas Zemgales rajona tiesas sprieduma motivācijai un uzskata, ka šajā nolēmumā turpmāk nav nepieciešams atkārtot pirmās instances tiesas spriedumā minētos argumentus un atzinumus.

Ievērojot to, ka pirmās instances tiesas sēdē /pers. D/, sniedzot paskaidrojumu, vien norādījis, ka administratīvā pārkāpuma protokolā minēto transportlīdzekli nav vadījis, un, kā tas dzirdams no tiesas sēdes audioieraksta, paskaidrojis, ka citus paskaidrojumus nesniegs, jo sniegt paskaidrojumu ir viņa tiesības, nevis pienākums *(lietas 19., 20.lapa)*, rajona tiesas spriedumā 2018.gada 21.decembra medicīniskās pārbaudes protokolam Nr.87 veltīt vienu vispārīgu rindkopu ir pilnībā pietiekami.

Ievērojams, ka pirms tam nolēmumā ir sīki atreferēti Ministru kabineta 2018.gada 27.novembra noteikumu Nr.719 „Kārtība, kādā nosaka alkohola koncentrāciju asinīs un izelpotajā gaisā un konstatē narkotisko vai citu apreibinošo vielu ietekmi" 4., 12., 13., 16., 17., 23.punkts, kā rezultātā vienā rindkopā pamatoti norādot secinājumu, ka medicīniskās pārbaudes protokols Nr.87 pierāda, ka /pers. D/ atteicies no medicīniskās pārbaudes *(lietas 10.lapa)*.

Lietā konstatējams, ka pirmās instances tiesā 2018.gada 21.decembra medicīniskās pārbaudes protokols Nr.87 alkohola ietekmes (koncentrācijas) noteikšanai netika apstrīdēts *(lietas 19.-20.lapa)*.

Saistībā ar iesniegtajā apelācijas sūdzībā izteiktajiem iebildumiem par 2018.gada 21.decembra medicīniskās pārbaudes protokolā Nr.87 izdarītajiem ierakstiem, konstatējams, ka medicīniskās pārbaudes protokolā nav ieraksta ailēs: 11.Runas spējas; 15.Acu zīlītes; 17.Mīmika; 20.Roku pirkstu, plaukstu, mēles tremors; 23.Alkohola vai citas vielas smaka no mutes; 24.2.atkārtota izmeklēšana; 24.4.parauga ņemšanas laiks; 24.5.izmeklēšanas metodes; 25.Pārējie dati no medicīniskās izmeklēšanas vai esošās dokumentācijas.

No šī rokrakstā aizpildītā dokumenta aizpildītāja novērojamā aizpildīšanas stila un arī no formālās loģikas viedokļa atzīstams, ka kārtējais ieraksts: „Atsakās no pārbaudes" ir attiecināms uz protokola 24.3.aili – bioloģiskā (-ās) vide (-es) (asins, urīns, siekalas) ņemta (-as), nevis uz protokola aili 24.4. – parauga ņemšanas laiks *(lietas 10.lapa)*.

Ieskatāms, ka pārbaudāmā persona nevar kaut kādā veidā atteikties no parauga ņemšanas laika, bet var atteikties no bioloģiskās vides parauga

nodošanas. Tikai tad, ja pārbaudāmā persona neatsakās nodot asinis, tiek fiksēts parauga ņemšanas laiks.

Līdz ar to pamatoti medicīniskās pārbaudes protokola Nr.87 atzinuma daļā ir arī norādīts, ka pārbaudāmā persona ir atteikusies nodot bioloģiskās vides paraugus *(lietas 10.lapa)*.

Ievērojot to, ka administratīvā atbildības apmērs par LAPK 149.^{15}panta 1.-4.daļā paredzētajiem pārkāpumiem ir atkarīgs no transportlīdzekļa vadītājam konstatētās alkohola reibuma pakāpes (konkrētām promilēm), medicīniskās pārbaudes gaitā tās var konstatēt kā ar portatīvo mērierīci alkohola koncentrācijas noteikšanai izelpotajā gaisā, tā arī bioloģiskās vides – asins – pārbaudē.

Līdz ar to izskatāmajā lietā konstatējot, ka pārbaudāmā persona ir atteikusies no pārbaudes ar portatīvo mērierīci, kā arī – atsakās nodot bioloģiskās vides paraugu, pamatoti medicīniskās pārbaudes protokolā ir ierakstīts atzinums, ka /pers. D/ ir atteicies no ekspertīzes.

Saskaņā ar Ministru kabineta 2018.gada 27.novembra noteikumu Nr.719 „Kārtība, kādā nosaka alkohola koncentrāciju asinīs un izelpotajā gaisā un konstatē narkotisko vai citu apreibinošo vielu ietekmi" 27.11.punktu medicīniskās pārbaudes protokolā detalizēti apraksta rezultātus, kas iegūti, veicot šo noteikumu 12., 16., 17. un 18. punktā minētās darbības, un apstiprina atzinumu: atteikšanās no medicīniskās pārbaudes alkohola koncentrācijas noteikšanai asinīs, kā arī izelpotajā gaisā.

Apelācijas instances tiesa uzskata, ka ar 2018.gada 21.decembra medicīniskās pārbaudes protokolā Nr.87 izdarītajiem ierakstiem par atteikšanos no pārbaudes ar portatīvo mērierīci, un atteikšanos nodot bioloģiskās vides paraugu, ar medicīniskās pārbaudes protokolā ierakstītie atzinumiem, ka konstatēts atteikums no ekspertīzes; atteikums nodot bioloģiskās vides – asinis, urīnu, siekalas, apstiprinās atzinums, ka /pers. D/ ir atteicies no medicīniskās pārbaudes alkohola koncentrācijas noteikšanai asinīs, kā arī izelpotajā gaisā.

Ieskatāms, ka izskatāmajā lietā atzinuma apstiprināšanai, ka pārbaudāmā persona atteikusies no medicīniskās pārbaudes alkohola koncentrācijas noteikšanai asinīs, kā arī izelpotajā gaisā, nav nepieciešams izvērtēt ziņas par pārbaudāmās personas runas spējām, acu zīlītēm, mīmiku, roku pirkstu, plaukstu, mēles tremoru, alkohola vai citas vielas smaku no mutes, jo atbildība pēc LAPK 149.^{15}panta 8.daļas par atteikšanos no medicīniskās pārbaudes alkohola koncentrācijas noteikšanai iestājas neatkarīgi no tā, vai persona šādas atteikšanās brīdī atradusies alkoholisko dzērienu iespaidā vai ne.

Savukārt papildus apstiprinātajam atzinumam medicīniskās pārbaudes protokolā norādīts iepriekš minēto Ministru kabineta noteikumu Nr.719 27.4.punktā minētais atzinums, ka ir konstatēts alkohola reibums klīniski, var būt pamats LAPK 34.panta 1.daļas 6.punktā minētā atbildību pastiprinoša apstākļa konstatēšanai – pārkāpums izdarīts alkoholisko dzērienu iespaidā.

Ja tāds tiktu konstatēts, pirmās instances tiesai nebūtu pamatoti uzlikt /pers. D/ minimālo likuma normā paredzēto sodu.

Vienlaikus, kā redzams no medicīniskās pārbaudes protokola Nr.87, /pers. D/ ir atteicies, ka tiek izdarīta viņa ārējā apskate, atteicies atļaut pārbaudīt somatoveģetatīvās asinsvadu reakcijas, elpošanu, pulsu, nistagma esību, arī kustību sfēru, pārbaudīt gaitu, kustību precizitāti, neiropsihisko saslimšanu pazīmes, nesniedz ziņas par pārcietajām traumām un par pēdējo alkohola un ārstniecisko vielu lietošanas faktu, atsakās no izelpojamā gaisa pārbaudes ar portatīvo ierīci alkohola koncentrācijas noteikšanai izelpotajā gaisā un atsakās no bioloģiskās vides (asinis, urīns, siekalas) pārbaudes *(lietas 10.lapa)*.

Ieskatāms, ka medicīniskās pārbaudes protokolā nav nepieciešamības 24.2.ailē norādīt, ka /pers. D/ atteicies no atkārtotas izmeklēšanas, apstākļos, kad viņš jau bija atteicies no sākotnējā izelpojamā gaisa izmeklējuma; 24.4.ailē norādīt parauga ņemšanas laiku un 24.5.ailē norādīt izmeklēšanas metodes, ja paraugs nav ticis noņemts un līdz ar to arī nav ko izmeklēt; 25.ailē norādīt pārējos datus no medicīniskās izmeklēšanas vai esošās dokumentācijas, ja tādu nav.

Līdz ar to tiesas kolēģija atzīst, ka no minētā medicīniskās pārbaudes protokola pietiekami skaidri redzams, ka /pers. D/ ir atteicies no medicīniskās pārbaudes alkohola koncentrācijas noteikšanai k ā asinīs, tā arī izelpotajā gaisā *(lietas 10.lapa)*, savukārt atteikšanās no medicīniskās pārbaudes alkohola koncentrācijas noteikšanai veido LAPK 149.^{15}panta 8.daļā paredzēto pārkāpumu.

Ievērojams, ka iesniegtajā apelācijas sūdzībā nav norādīts, ka /pers. D/ būtu piekritis medicīniskajai pārbaudei alkohola koncentrācijas noteikšanai.

Lai arī medicīniskās pārbaudes protokolā nav nepārprotami norādīts, ka pārbaudāmā persona atsakās parakstīt medicīniskās pārbaudes protokolu, jo no ieraksta: „Atsakās no pārbaudes", tas viennozīmīgi nav izsecināms, tomēr, apelācijas instances tiesas ieskatā, visticamāk, /pers. D/ ir atteicies parakstīt arī šo protokolu. Ievērojams, ka /pers. D/ pirms tam nav parakstījis ne administratīvā pārkāpuma protokolu (arī atteicies ar to iepazīties) *(lietas 4.lapa)*, ne administratīvās aizturēšanas protokolu *(lietas 8.lapa)*.

Atzīmējams, ka saskaņā ar Ministru kabineta noteikumu Nr.719 29.punktā noteikto pārbaudītais transportlīdzekļa vadītājs medicīniskās pārbaudes protokolā ar parakstu apliecina, ka viņam veikta medicīniskā pārbaude. Ja pārbaudītais transportlīdzekļa vadītājs atsakās vai nav spējīgs parakstīties, ārsts izdara attiecīgu ierakstu medicīniskās pārbaudes protokolā.

Tam, ka medicīniskās pārbaudes protokolā Nr.87 norādītas ziņas par /pers. D/, ir atrodams apstiprinājums arī iesniegtajā apelācijas sūdzībā.

Kurzemes rajona tiesas 2018.gada 1.novembra spriedumā lietā Nr.169051218, uz kuru kā uz tiesu prakses nolēmumu ir norādīts iesniegtajā apelācijas sūdzībā, ir konstatējami atšķirīgi no izskatāmās lietas tiesiskie apstākļi.

No Kurzemes rajona tiesas 2018.gada 1.novembra spriedumā norādītās informācijas redzams, ka medicīniskās pārbaudes protokolā nav norādīts, ka pārbaudāmā persona būtu atteikusies no izmeklējuma ar portatīvo mērierīci alkohola noteikšanai izelpotajā gaisā, un, saprotams, ka par atteikšanos no šāda izmeklējuma nav norādīts arī protokolā rakstītajā atzinumā, aprobežojoties tikai ar norādi, ka konstatējama atteikšanās nodot paraugus bioloģiskajās vidēs – (asinis un urīnu).

Turklāt atšķirībā no izskatāmās lietas, Kurzemes rajona tiesa konstatējusi, ka medicīniskās pārbaudes protokolu ārste nav parakstījusi, kā rezultātā norādījusi, ka līdz ar to iztrūkst būtisks rekvizīts, kas saskaņā ar Dokumentu juridiskā spēka likuma 4.panta 3.punktu ir obligāts, lai konkrētais dokuments iegūtu juridisku spēku.

Savukārt izskatāmajā lietā medicīniskās pārbaudes protokols apzīmogots ar ārstniecības iestādes apaļo zīmogu, to parakstījis gan ārsts /pers. F/, gan arī uzņemšanas nodaļas vadītājs ārsts-internists /pers. B/ *(lietas 10.lapa)*.

Iesniegtajā apelācijas sūdzībā ir apgalvots, ka medicīnisko pārbaudi alkohola ietekmes noteikšanai /pers. D/ ir veicis ārsts-internists /pers. F/, kuram nav bijis likumīgu tiesību veikt šādu pārbaudi, jo nav attiecīgā sertifikāta. Līdz ar to medicīniskās pārbaudes protokols Nr.87 neesot uzskatāms par pierādījumu, jo pārbaudi veicis ārsts, kam nav sertifikāta šādas pārbaudes veikšanai.

Norādāms, ka saskaņā ar jau vairākkārt pieminēto Ministru kabineta noteikumu Nr.719 14.punktu medicīnisko pārbaudi veic sertificēts narkologs vai citas specialitātes sertificēts ārsts (turpmāk – ārsts) kādā no šo noteikumu 1.pielikumā minētajām ārstniecības iestādēm, kas nodrošina medicīniskās pārbaudes veikšanu, ievērojot alkohola, narkotisko, psihotropo un toksisko vielu ietekmes noteikšanas medicīnisko tehnoloģiju.

Minētajā 1.pielikumā „Ārstniecības iestādes, kurās veic medicīnisko pārbaudi alkohola koncentrācijas noteikšanai asinīs un narkotisko vai citu apreibinošo vielu ietekmes konstatēšanai" kā 10. ir norādīta sabiedrība ar ierobežotu atbildību „Jēkabpils reģionālā slimnīca".

Apstākļos, kad arī iesniegtajā apelācijas sūdzībā netiek apstrīdēts, ka ārstniecības persona /pers. F/ ir sertificēts specialitātē internists, un tas ir

arī redzams no internetvietnē (*piemēram, http://www.neslimo.lv/arstniecibas-personas/degtjarjovs-dmitrijs*) ievietotās informācijas, nav saprotams, kādu vēl citas specialitātes (ne narkologu) sertificētu ārstu ir vēlējies /pers. D/, lai atteiktos izdarīt medicīnisko pārbaudi alkohola koncentrācijas noteikšanai.

Tas, ka līdz ar /pers. F/ atzinuma sniegšanā piedalījies arī ārsts-internists /pers. B/, kurš sertificēts specialitātē alkohola, narkotisko un psihotropo vielu ietekmes pārbaudes metode (*piemēram, http://www.neslimo.lv/arstniecibas-personas/balodis-imants*), nepadara medicīniskās pārbaudes protokolu Nr.87 par procesuāli nederīgu dokumentu. Atzīmējams, ka arī /pers. B/ nav sertificēts narkologs.

Ieskatāms, ka objektīvi vēlme, lai medicīnisko pārbaudi izdarītu pēc iespējas augstākas kvalifikācijas sertificēta ārstniecības persona, būtu saprotama gadījumā, ja tiek izdarīta medicīniskā pārbaude, nevis notiek atteikšanās no tās.

Arī iesniegtajā apelācijas sūdzībā nav norādīts, ka /pers. D/ ir atteicies no medicīniskās pārbaudes, jo /pers. F/ nav ieguvis sertifikātu tādā specialitātē, kas apmierinātu pārbaudāmo personu.

Visbeidzot, kā pareizi norādīts iesniegtajā apelācijas sūdzībā, vārds ekspertīze nav lietots MK noteikumos. Toties Ministru kabineta 2018.gada 27.novembra noteikumu Nr.719 „Kārtība, kādā nosaka alkohola koncentrāciju asinīs un izelpotajā gaisā un konstatē narkotisko vai citu apreibinošo vielu ietekmi" 19.punktā ir noteikts, ka bioloģiskajā vidē narkotisko vai citu apreibinošo vielu noteikšanu, veicot ķīmiski toksikoloģiskos izmeklējumus, izdara sertificēti tiesu eksperti.

Līdz ar to asociācijai, ka šādos gadījumos tiek izdarīta ekspertīze, ir redzams pamats.

Atzīmējams, ka no terminoloģijas viedokļa eksperts ir lietpratējs, speciālists, ko pieaicina strīdīgu vai sarežģītu gadījumu izpētīšanā, lai viņš dotu kompetentu spriedumu (*sk., piemēram, https://lv. oxforddictionaries.com/definition/EKSPERTS*).

Savukārt ekspertīze ir eksperta (vai ekspertu komisijas) izdarīta pārbaude un jautājuma noskaidrošana. Ārsts izdara ekspertīzi (*https://lv.oxforddictionaries.com/ definition/ EKSPERT%C4%AAZE*).

Analogi šo terminu skaidrojumi ir atrodami jau 1987.gadā izdotajā latviešu valodas vārdnīcā (*Latviešu valodas vārdnīca. – Rīga: Avots, 1987, 207.lpp.*).

Līdz ar to medicīniskās pārbaudes protokolā ierakstītais atzinums, ka /pers. D/ ir atteicies no ekspertīzes, nozīmē tikai to, ka pārbaudāmā persona ir atteikusies no pārbaudes.

Norādītajos apstākļos apelācijas instances tiesa atzīst, ka 2018.gada 21.decembra medicīniskās pārbaudes protokolā Nr.87 alkohola ietekmes (koncentrācijas) noteikšanai norādītās ziņas par faktiem ir pieļaujamas un pierādīšanā izmantojamas, un nav saskatāms tiesisks pamats izbeigt administratīvā pārkāpuma lietu. Lietā konstatējams gan notikums, gan arī /pers. D/ darbībās ir konstatējams iepriekš norādītā administratīvā pārkāpuma sastāvs.

Apstākļos, kad pirmās instances tiesas spriedumā ir rakstīts, ka administratīvā pārkāpuma protokolā ir norādīts, ka ir pārkāpts Ceļu satiksmes noteikumu 29.9.punkts un atbildība par pārkāpumu paredzēta Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 149.^{15}panta 8.daļā, apelācijas sūdzībā minētā norāde, ka administratīvā pārkāpuma protokolā nav norādīta norma, kuru viņš būtu pārkāpis, ka Latvijas Republikā nav tādas normas, kuras nosaukums ir CSN, ir formāla un netieši liecina par to, ka sūdzības iesniedzējam ir beigušies argumenti pirmās instances tiesas sprieduma apstrīdēšanai.

Apelācijas instances tiesai nav šaubu ne tikai par to, ka /pers. D/ ir izdarījis Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 149.^{15}panta 8.daļā paredzēto pārkāpumu, bet arī par to, ka viņš sevi par vainīgu nekādā gadījumā neatzīst.

Vienlaikus norādāms, ka savas vainas neatzīšana pati par sevi nav pamats administratīvā pārkāpuma lietvedības izbeigšani.

Ņemot vērā iepriekš minēto un saskaņā ar Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 289.^{22}pantu, Zemgales apgabaltiesa

n o s p r i e d a

Zemgales rajona tiesas 2019.gada 11.janvāra spriedumu atstāt negrozītu, bet /pers. D/ iesniegto apelācijas sūdzību noraidīt.

Spriedums nav pārsūdzams un stājas spēkā tā sastādīšanas dienā.

Tiesnesis referents V.Sprudzāns

Tiesneši E.Lenšs

V.Donāns